

Upíří Deníky

NÁVRAT

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Návrat

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

E-knihy v edici:

- L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Souboj**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Zášť**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Temné shledání**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Návrat**
- L. J. Smith – Upíří deníky – Soumrak**

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Návrat – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Upíří Deníky

NÁVRAT L.J. SMITH

*S láskou pro Kathryn Jane Smithovou,
mou zesnulou maminku.*

Předmluva

Ste-fane?

Elena se rozčilila. Nedokázala to slovo, v duchu tak zřetelné, vyslovit tak, jak si přála.

„Stefane,“ pomohl jí. Opíral se o loket a hleděl na ni těma svýma očima, které ji vždycky skoro přiměly zapomenout, co se to právě pokoušela říct. Zářily jako zelené jarní lístky ve slunečním svitu. „Stefane,“ zopakoval. „Dokážeš to vyslovit, lásečko?“

Elena mu vracela vážný pohled. Byl tak krásný, až jí to lámalo srdce – bledé, ostře řezané rysy a tmavé vlasy nedbale spadající přes čelo. Toužila vtělit do slov všechny ty pocity, které se hromadily za hradbami jejího nemotorného jazyka a tvrdošíjné mysli. Bylo toho tolik, na co se ho chtěla zeptat... a co mu chtěla říct. Ale slova ještě nepřišla. Zadržla se jí na jazyku. Nedokázala mu je poslat ani telepaticky – vyšly jí jen roztráštěné obrazy.

Ostatně – byl to teprve sedmý den jejího nového života.

Stefan jí to řekl, když se poprvé probudila, když poprvé otevřela oči po návratu z Druhé strany, když umřela jako upír – to byla schopná mluvit a dělat všechny ty věci, které nyní zřejmě zapomněla. Stefan nevěděl, proč všechno zapomněla – nikdy neviděl nikoho, kdo vstal z mrtvých, kromě upírů – kterým Elena bývala, ale rozhodně už není. Stefan jí také nadšeně potvrzoval, že se její znalosti každý den šíří jako požár: nové obrazy, nová myslí formulovaná slova. I když někdy pro ni bylo snadnější komunikovat než jindy, Stefan si byl jistý, že zanedlouho bude zase sama sebou. Pak se zase začne chovat jako teenager, kterým ve skutečnosti je. Už nebude mladá dospělá s dětskou myslí, taková, jakou ji zjevně chtěli mít duchové: dívku, která vidí svět novými očima, očima dítěte.

Elena si myslela, že duchové jednali trochu nefér. Co když si Stefan mezi tím najde někoho, kdo umí chodit a mluvit – a dokonce i psát? Eleně to dělalo starosti.

To byl také důvod, proč ji před pár dny Stefan nenašel v posteli, když se v noci vzbudil. Našel ji v koupelně, jak úzkostně zírá do novin a pokouší se dát nějaký smysl těm mrňavým klikyhákům, o kterých věděla, že jsou to slova, která kdysi znávala. Na papíře byly stopy jejích slz. Klikyháky jí vůbec nic neříkaly.

„Ale proč, lásko? Naučíš se znovu číst. Tak proč spěchat?“

Teprve pak si všiml kousků tužky, polámané v příliš silném sevření, a hromady papírových ubrousků. Pokoušela se na ně překreslovat slova. Možná kdyby uměla psát jako ostatní, Stefan by přestal spát v křesle a držel by ji v náručí na té velké posteli. Nešel by hledat někoho staršího nebo chytřejšího. *Věděl by*, že je dospělá.

Viděla, jak si to Stefan pomalu skládá v hlavě, a pak si všimla, že mu do očí stouply slzy. Byl vychován k tomu, že nesmí nikdy plakat, ať už se děje cokoliv. Ale nyní se k ní otočil zády a dlouho pomalu a zhluboka dýchal.

A pak ji vzal do náruče, vzal ji do postele ve svém pokoji, pohlédl jí do očí a řekl: „Eleno, řekni mi, co chceš, abych udělal. I kdyby to byla holá nemožnost, já ti to splním, přísahám. Tak řekni.“

Všechna slova, která mu chtěla říct, byla stále zablokovaná uvnitř. I v jejích očích se zaleskly slzy a Stefan jemně otřel prsty, jako by snad trochu drsnějším dotykem mohl poškodit cenný obraz.

Pak k němu Elena zvedla tvář, zavřela oči a lehce napšpulila rty. Chtěla polibek. Ale...

„Máš teď duši dítěte,“ bránil se Stefan. „Nemůžu toho zneužívat...“

Kdysi ve starém životě mívali znakovou řeč, kterou si Elena stále pamatovala. Poklepala si pod bradou, prá-

vě na tom nejjemnějším místečku – jednou, dvakrát, třikrát.

Znamenalo to, že se cítí nepříjemně... jako by byla příliš plná... Znamenalo to, že chce...

Stefan zasténal.

„To *nemůžu*...“

Ťuk, ťuk, ťuk...

„Ještě nejsi znovu sama sebou...“

Ťuk, ťuk, ťuk...

„Poslouchej mě, lásko...“

ŤUK! ŤUK! ŤUK! Hleděla na něj prosebnýma očima. Kdyby mohla mluvit, řekla by: *Prosím, věř mi trochu – nejsem úplně hloupá. Prosím, poslouchej to, co ti nedokážu říct.*

„Ty trpíš. Ty skutečně trpíš,“ přeložil si to Stefan se zmatenou rezignací. „Já – kdybych... kdybych... si vzal jenom trochu...“

Najednou byly Stefanovy prsty chladné a jisté, když jí naklonil hlavu, zvedl k sobě její tvář a naklonil ji přesně v *tom* úhlu... a pak ucítila dvojité bodnutí, které ji přesvědčilo víc než cokoliv jiného, že je naživu a přestala být duchem.

Potom si byla velmi, velmi jistá, že Stefan miluje jen ji a nikoho jiného, a mohla říct Stefanovi některé z těch věcí, které mu říct chtěla. Ale musela mu to sdělovat v drobných výkřicích – ne však výkřicích bolesti – a hvězdy,

komety a světelné pruhy padaly všude kolem ní. A byl to Stefan, kdo nakonec nebyl schopen říct jediné slovo. A Stefan nakonec oněměl úžasem.

Elena měla pocit, že to je fér. Pak ji držel v náručí celou noc a ona byla šťastná.

1.

Damon Salvatore se vznášel ve vzduchu, a aby se neřeklo, opíral se o jednu větev... vlastně ani nevěděl, jakého stromu. A komu na tom záleží? Byl vysoký, umožňoval mu nahlížet do pokoje Caroline Forbesové ve třetím patře a pohodlně mu podepíral záda. Opíral se o větve, ruce sepnuté za hlavou a jedna luxusně obutá noha se mu houpala nad devíti metry prázdného prostoru. Cítil se pohodlně jako kočka a pozoroval dění napůl přivřenýma očima.

S příchodem čekal na onu magickou chvíli ve 4:44 ráno, kdy Caroline začne praktikovat svůj bizarní rituál. Už ho viděl dvakrát a byl jím fascinován.

Najednou ho bodl komár.

Což bylo směšné, protože komáři upíry nekoušou. Je-

jich krev není výživná jako lidská. Ale rozhodně to pocítil jako malé komáří bodnutí vzadu na krku.

Otočil se a ohlédl. Vnímal voňavou letní noc všude kolem, ale neviděl nic.

Asi jehličí nějakého stromu. Žádná létající potvora. Ani nic nelezlo po stromě.

Tak dobře. Asi to byla jehlička stromu. Ale fakt to bolelo. A ta bolest se zhoršovala, místo aby ustávala.

Že by poslední bodnutí včely? Damon si opatrně prohmatal šíji. Žádný pupenec ani žihadlo. Jen malé naběhlé bolavé místečko.

O chvíli později opět jeho pozornost upoutalo okno.

Nebyl si úplně jistý, o co jde, ale ucítil náhlé chvění Sil kolem Caroline, jako když bzučí dráty vysokého napětí. Před několika dny ho to sem přivábilo, ale když dorazil, nebyl schopný určit zdroj.

Hodiny odtikaly 4:40 a zazvonil budík. Caroline se probudila a vstala z postele. Pěkná holka, pomyslel si s rozpustilým obdivem. Kdybych byl zlotřilý člověk, a ne upír, pak by tvoje čest – pokud ti tedy nějaká zbyla – mohla být v ohrožení. Naštěstí pro tebe jsem se takových věcí musel vzdát skoro před půl tisíciletím. Damon na vteřinku blýskl úsměvem, pak zase zvázněl a do očí se mu vloudil chlad. Pohlédl opět do otevřeného okna.

Ano... vždycky měl pocit, že jeho pitomý mladší bratr Stefan Caroline Forbesovou patřičně nedoceňuje. Ne-

bylo pochyb, že ta dívka stojí za pohled: vysoká, dozlato-va opálená, pěkně tvarované tělo a bronzové vlasy, které jí spadaly kolem tváře v měkkých vlnách. A ta její mysl. Přirozeně zlá, pomstychtivá a zlomyslná. Rozkošná. Pokud se Damon neplete, tak zrovna něco kutí u stolu s malými panenkami voodoo.

Fantazie.

Damonovi se líbily tvůrčí typy.

Cizí Síly se stále chvěly kolem a jemu se pořád nedařilo je lokalizovat. Jsou snad *uvnitř* té dívky? Určitě ne.

Caroline chvatně hrábla po něčem, co vypadalo jako hromádka hedvábných zelených pavučin. Svlékla si tričko a – skoro rychleji, než mohlo upírovo oko postřehnout – na sebe hodila spodničku, ve které vypadala jako princezna z džungle. Upřeně zírala na svůj vlastní obraz ve vysokém zrcadle.

No, na co teď asi čekáš, holčičko? přemýšlel Damon.

Radši by se měl držet při zemi. Zatřepotala se černá křídla, jedno ebenově černé pero se sneslo k zemi a pak už byl vidět jen výjimečně velký havran na stromě.

Pak se Caroline usmála jako na pozdrav.

Damon teď konečně dokázal lokalizovat zdroj Sil. Sídlil v zrcadle. Ale ne ve stejném *rozměru*, ve kterém se nacházelo zrcadlo, spíš někde uvnitř něj.

Caroline se chovala divně. Odhodila dlouhé bronzové vlasy dozadu, takže teď jí spadaly v omračující zá-

plavě po zádech; olízla si rty a usmála se, jako se žena směje na milence. Když promluvila, Damon ji slyšel úplně zřetelně.

„Děkuji ti. Ale dnes ses opozdil.“

V pokoji stále nebyl nikdo kromě ní – a Damon neslyšel žádnou odpověď. Ale rty Caroline v zrcadle se nepohybovaly v souladu se slovy skutečné Caroline.

Bravo! pomyslel si, jako vždy ochotný ocenit nové lsti vůči lidem. Skvěle provedeno, ať jsi kdo jsi!

Pokusil se odezírat slova dívky ze zrcadla a zachytil něco jako *omlouvám se. A nádherná.*

Damon naklonil hlavu.

Carolinin odraz říkal: „... nebudeš muset... po dnešku.“

Skutečná Caroline chraplavě odpověděla: „Ale co když je nedokážu oklamat?“

A odraz: „... mít pomoc. Nedělej si starosti, v klidu si odpočiň...“

„Dobře. Ale nepřijde nikdo k nějakému... no, *smrtelnému* úrazu, že ne? Tedy, nemluvíme tady o smrti – pro lidi?“

Odraz: „Proč bychom měli...?“

Damon se pro sebe usmál. Kolikrát už takovéhle rozhovory slyšel? Sám pavoučí lovec, už věděl, jak to chodí: Nejdříve musíte dostat mouchu do sítě, pak ji ujistit, že je v bezpečí, a než si to uvědomí, můžete od ní získat skoro cokoli... až ji pak už *nepotřebujete.*

A pak – tmavé oči mu zablýskaly – přijde čas na novou mouchu.

Teď Caroline nervózně svírala prsty v klíně. „Jenom jestli doopravdy – však víš. To, cos slíbil. Opravdu jsi myslel vážně to, co jsi říkal o lásce ke mně?“

„... věř mi. Postarám se o tebe – i o tvé nepřátele. Už jsem začal...“

Náhle se Caroline vypjala – a že by toto její gesto klukům ze Střední školy Roberta E. Leea stálo za pohled... „To je všechno, co chci,“ řekla. „Mám už plné zuby ustavičného ‚Elena tohle a Stefan tamto‘... a teď to celé začne znovu.“

Caroline se prudce zarazila, jako kdyby jí někdo zavěsil telefon a ona si to zrovna uvědomila. Na okamžik sevřela rty a sekla pohledem. Ale pak se pomalu uvolnila. Očima pořád sledovala zrcadlo a zvedla jednu ruku, až jí zlehka spočinula na břicho. Hleděla na ni a rysy jí najednou změkly, její tvář nabyla výrazu obav a nervozity.

Ale Damon nespouštěl ani na okamžik oči ze zrcadla. Normální zrcadlo, normální zrcadlo, normální zrcadlo – a teď! Až v úplně posledním okamžiku, když se Caroline odvracela od zrcadla, záblesk rudé barvy.

Plameny?

Hm, co se to asi děje? přemýšlel váhavě. Zavířil křídly a opět se přeměnil z elegantního havrana v ďábelsky krásného kluka lenošícího ve větvích vysoko na stromě.

To stvoření ze zrcadla určitě není odsud, z Fell's Church. Ale znělo to, jako že se chystají nějaké potíže pro mého bratra, pomyslel si Damon a jemný krásný úsměv mu na okamžik spočinul na rtech.

Nic nemiloval víc než sledovat, jak se pokrytecký a lichoměrný Stefan (*jsem lepší než ty, když nepiju lidskou krev*) dostává do problémů.

Mládež z Fell's Church – i někteří dospělí – pokládala příběh Stefana Salvatora a místní krásy Eleny Gilbertové za moderní verzi Romea a Julie. Obětovala svůj život za jeho, když byli oba v zajetí šílené Katherine, a on pak zemřel na zlomené srdce. Kolovaly fámy, že Stefan není *úplně* člověk... ale něco jiného. Démonický milovník, za jehož vykoupení Elena zemřela.

Damon znal pravdu. Stefan je mrtvý se vším všudy – ale je mrtvý už stovky let. A je pravda, že je upír, ale nazývat ho démonem bylo jako prohlašovat o víle Zvoněnce, že je ozbrojená a nebezpečná.

Mezitím Caroline nepřestávala mluvit k prázdnému pokoji.

„Jen počkej,“ šeptala a hrabala se v neurovnaných hromadách papírů a knih, kterými měla zanesený stůl.

Prohrabávala papíry, dokud nenašla miniaturní videokameru, na které zářilo zelené světélko jako jediné nemrkající oko. Připojila kameru k počítači a vyfukala heslo.

Damon viděl mnohem lépe než obyčejní lidé a jasně rozeznával, jak její opálené prsty s dlouhými, bronzově nalakovanými nehty píší: CFPRAVIDLA. Pravidla Caroline Forbesové, pomyslel si. K politování.

Pak se otočila a Damon si všiml, že má v očích slzy. A v další chvíli se nečekaně rozvzlykala.

Damona to zaskočilo. Ale pak v něm převládly jeho zvyky a zašeptal: „Caroline? Caroline, můžu dovnitř?“

„Co? Kdo?“ Horečně se otáčela dokola.

„To jsem já, Damon. Můžu dál?“ zeptal se hlasem překypujícím falešným soucitem a zároveň na ni působil silou své mysli.

Všichni upíří mají takovou moc ovládnout smrtelníky. Jak veliké Síly jsou k tomu potřeba, závisí na mnoha skutečnostech: čím se upír živí (lidská krev je nejvýživnější), jak silnou vůli má oběť, jaký je vztah mezi upírem a obětí, na střídání dne a noci – a na mnoha dalších věcech, kterým ani sám Damon pořádně nerozuměl. Jen poznal, když jeho vlastní Síly vzrůstaly, jako se to dělo teď.

A Caroline čekala.

„Můžu dál?“ zkoušel na ni svůj nejmelodičtější a nej-svůdnější tón a zároveň podroboval Carolininu silnou vůli svojí, mnohem silnější.

„Ano,“ zašeptala a rychle si utřela oči. Zjevně neviděla nic nepatřičného v tom, že vchází oknem ve třetím patře. Jejich pohledy se střetly. „Pojď dál, Damone.“

Dala mu pozvání, které upíři nutně musejí mít, když chtějí vejít do lidského obydlí. Jediným elegantním pohybem se přehoupl přes parapet. Její pokoj voněl po parfémecích – a pěkně vyzývavých. Opravdu se teď cítil pěkně divoce. Překvapilo ho, že jeho žízeň po krvi vzrostla tak náhle, tak neodolatelně. Horní řezáky se mu protáhly o dobrou polovinu délky a byly teď ostré jako břitva.

Nebyl čas na konverzaci, na otálení, které si obvykle dopřával. Pro gurmána, za jakého se považoval, bylo očekávání polovinou potěšení – ale teď měl zoufalou *potřebu*. Vyslal mohutnou vlnu Síly, aby ovládl její mozek, a vrhnul na Caroline oslňující úsměv.

A to stačilo.

Caroline se k němu blížila; pak se zastavila. Její rty se pootevřely, jako by chtěla položit nějakou otázku, ale už tak zůstaly, zorničky se jí rozšířily, jako kdyby se ocitla ve tmě – a najednou zase stáhly a už zůstaly stažené.

„Já... já...“ vyrazila ze sebe. „Áhhhhh...“

A je to. Tak snadné to bylo.

Ve špičácích mu tepala blažená bolest, něžné rozbolažení, které ho nutilo udeřit rychle jako kobra a zanořit tesáky až po dáseň do tepny. Byl hladový – ne *vyhladovělý* – a celé tělo ho bolelo touhou zhluboka pít, co hrdlo ráčí. Ostatně, jsou tu i jiní lidé, kdyby tento zdroj vyschl.

Opatrně, aniž by přerušil oční kontakt, zvedl Caroline hlavu a odhalil její hrdlo tam, kde pulz sladce tepal těsně

pod kůží. Ten pohled zasáhl všechny jeho smysly: tlukot jejího srdce a vůně krve těsně pod kůží, husté, zralé a sladké krve. Zatočila se mu hlava. Ještě nikdy nebyl tak vzrušený, tak dychtivý...

Tak dychtivý, až se zarazil. Vždyť jedna dívka je stejná jako druhá, ne? Proč je to tentokrát tak jiné? Co je s ním v nepořádku?

A pak si to uvědomil.

Vezmu si svoji mysl zpátky, dík.

Náhle Damonovi opět fungovalo myšlení ledově průzračně; ta záplava pocitů, které se předtím poddával, najednou zamrzla. Pustil Caroline bradu a nehybně stál.

To *on* se málem dostal pod vliv té věci, která využívá Caroline. Pokoušela se ho nalákat, aby porušil slovo, které dal Eleně. A zase zahlédl ten rudý záblesk v zrcadle.

Bylo to jedno z těch stvoření, které přilákala zářící nová Sil, kterou se Fell's Church nyní stal – a on to musel vědět. Využívalo ho to, podněcovalo jeho žízeň a pokoušelo se ho přesvědčit, aby Caroline vypil k smrti. Aby si vzal všechnu její krev a zabil člověka, což neudělal od té doby, co potkal Elenu.

Proč?

S chladným vztekem se soustředil a psychicky prozkoumal celé široké okolí, aby našel toho parazita. Měl by tu pořád být; zrcadlo jen posloužilo jako portál pro

přenos na krátkou vzdálenost. A ovládalo to jeho – *Damona Salvatora* – takže to muselo být opravdu blízko.

Přesto nedokázal nic najít. To ho rozzuřilo ještě víc. Nepřítomně se škrábal vzadu na krku a vyslal temný vzkaz:

Varuju tě jen jednou – jednou jedinkrát. Drž se ode mě DÁL!

Vyslal tuto myšlenku na vlně Síly, která oslnila jako blesk i jeho vlastní smysly. Měla smést cokoli v okolí mrtvé k zemi – ze střechy, ze vzduchu, z větví... možná i u sousedů. Prostě *odněkud* mělo to stvoření spadnout k zemi – a on to měl ucítit.

Nicméně ačkoliv Damon cítil i mraky, jak se nad ním sbírají a odrážejí tak jeho náladu, i vítr skučící ve větvích venku, nikde žádné padající tělo, žádný pokus umírajícího tvora o odvetu.

Nedokázal odhalit nic v takové blízkosti, aby to mohlo vstoupit do jeho mysli, ani nic v dálce, co by mohlo být tak silné. Damon se občas bavil tím, že předstíral pošetilost, ale ve skutečnosti měl logickou schopnost sebeanalýzy. Byl silný. Věděl to. Dokud se pečlivě živil a nenechal se svázat oslabujícím sentimentem, bylo jen málo tvorů, kteří se mu mohli postavit – alespoň v této dimenzi.

Dva z nich jsou právě teď ve Fell's Church, našeptával mu malý uštěpačný hlásek v koutku mysli, ale Damon jej

pohrdavě umlčel. V okolí určitě nejsou žádní Starobylí upíří, jinak by je cítil. Obyčejní upíří, to ano, ti už se houfují. Ale ti jsou všichni příliš slabí, než aby dokázali vstoupit do jeho mysli. Stejně tak si byl jistý, že v okolí není ani žádný jiný tvor, který by se mu mohl postavit. Cítil by ho stejně, jako cítí sálající geopatogenní zóny podivných magických sil, které se spojují pod Fell's Church.

Podíval se opět na Caroline, jak pořád stojí nehnutě v transu, který na ni uvrhnul. Postupně přijde k sobě, nijak nepoznamenaná touto zkušeností – alespoň tou, kterou jí způsobil *on*.

Obrátil se a elegantně jako panter vyklouzl z okna zpět na strom – a pak lehce seskočil z desetimetrové výšky na zem.

2.

Damon si musel pár hodin počkat na další příležitost nakrmit se – kolem bylo tolik hluboce spících dívek – a byl pěkně vzteklý. Ten hlad, který v něm neznámý manipulátor vzbudil, byl skutečný, přestože se mu nepodařilo si z něj učinit svou loutku. Potřeboval krev; a potreboval ji *brzy*.

Teprve pak bude přemýšlet nad důsledky toho, co viděl u Caroline v zrcadle: toho skutečně *démonického* démona – milovníka, který ji nabídl Damonovi, aby ji zabil, přestože předtím předstíral, že s ní má dohodu.

V devět ráno už seděl v autě a projížděl hlavní městskou ulicí, kolem starožitnictví, restaurací a trafiky.

Moment – tady to je. Nový obchod se slunečními brýlemi. Zaparkoval a vystoupil s elegancí vypěstovanou staletími, kdy nevyplýtvat ani ždíbec energie navíc. Da-

monovi se ve tváři na okamžik zableskl úsměv, když na sebe obdivně pohlédl v tmavém skle okénka. Ano, ať to vezmete, z které strany chcete, jsem vážně skvělejší, pomyslel si nepřítomně.

Na dveřích byl zvonek, který zaklinkal, když vešel. Uvnitř prodávala kyprá, velmi hezká dívka s hnědými vlasy sepnutými do ohonu a s velikýma modrýma očima. Když zahlédla Damona, plaše se usmála.

„Ahoj.“ A ačkoli se nezeptal, dodala rozechvělým hlasem: „Já jsem Page.“

Damon jí věnoval dlouhý neuspěchaný pohled, který zakončil úsměvem – pomalým, zářivým a spikle-neckým.

Page polkla: „Přeješ si?“

„Ale ano,“ odpověděl Damon a stále se jí díval do očí. „Myslím, že ano.“

Zvážněl. „Vědělas, že ve skutečnosti jsi stvořená k tomu, abys byla paní domu na středověkém hradě?“ zeptal se.

Page zbledla a pak se dokrvava zarděla – a slušelo jí to ještě víc. „Já... já jsem si vždycky přála žít v té době. Ale jak jsi to mohl vědět?“

Damon se jen usmál.

Elena pohlédla na Stefana rozšířenými očima, které měly tmavou modř lapisu lazuli s roztroušenými zlatavými tečkami. Právě jí řekl, že bude mít Návštěvu! Za celých

sedm dnů nového života, co se vrátila z života po smrti, neměla ještě Návštěvu.

Nejdříve musí zjistit, kdo ta Návštěva je.

Patnáct minut poté, co Damon vstoupil do obchodu, už kráčel po chodníku s úplně novými brýlemi Ray-Ban na nose a hvízdal si.

Page si dopřávala malé zdřímnutí na podlaze. Později ji šéf donutí, aby ty brýle zaplatila sama. Ale momentálně se cítila v teploučku a bláznivě šťastná – a v paměti jí utkvěla vzpomínka na extázi, která už nikdy úplně nevymizí.

Damon nakukoval do výloh, i když ne úplně stejně jako lidé. Roztomilá stařenka za pokladnou trafiky... ne. Mužský v obchodu s elektronikou... ne.

Ale... něco ho táhlo zpátky k obchodu s elektronikou. Takové chytré mašinky se dneska vyrábějí. Dostal chuť si koupit malou videokameru. Damon byl zvyklý takovým náhlým hnutím mysli vyhovět a nebyl vybíravý, co se týče dárců... krev je krev, bez ohledu na to, z jaké nádoby pochází. Pár minut poté, co mu ukázali, jak se s tou hračkou zachází, si ji odnášel v kapse.

Vychutnával si procházku, přestože ho začínaly zase bolet špičáky. Zvláštní, měl by být sytý, ale je pravda, že včera skoro nic neměl. Asi proto má pořád hlad. A také proto, že na toho prokletého parazita z Carolinina pokoje